

at skulle have af en saadan 1ste Behandling. Desuden er en 1ste Behandling efter vore Forhold og Former saa usikker i sit Resultat, at det virkelige Forhold med Hensyn til Thingets Stemning og Mening først fremkommer ved 2den Behandling, naar Lovforslaget har gennemgaaet en skarp Prøvelse i et Udvalg og der foreligger Indstillinger fra samme. Men der kommer endnu en Omstændighed til, som viser, under hvilket forunderligt Tryk denne Sag skal behandles her. Da jeg igaar Middags gik hjem herfra, efteraae jeg paa min Plads, hvad der var kommet af Folkethingets Forhandlinger, idet jeg ønskede at gennemgaae, hvad der er fremkommet ved denne Sags 3die Behandling i Folkethinget. Blandt det, der der var omdeelt her i Salen af Folkethingstidenden forelaa der imidlertid endnu ikke noget Referat deraf. Nu laae der vel, da jeg idag kom herind, 4 á 5 Ark af Folkethingstidenden, indeholdende denne Sags 3die Behandling i Folkethinget, paa vor Plads; men, saavidt jeg har kunnet see, ere disse Forhandlinger dog ikke engang sluttede deri. Men, maa jeg da ikke spørge: Er det — ja, jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk — er det correct, at Thinget skal foretage en Sag af en saa stor Bigtighed og Betydning som denne, uden at det endog har faaet Tid til at gjøre sig bekendt med, hvad der er blevet forhandlet derom den sidste Gang i Folkethinget? Er det ikke et Hastværk, som jeg under andre Omstændigheder vilde betegne med et stærkere Udtryk? Jeg troer altsaa, at det havde været rigtigst at fjerne denne Sag fra Dagsordenen. Det Næste, som der kunde være Tale om, var derimod i Tillid til Thingets Takt for, hvad dets egen Værdighed krævede, overhovedet at afholde sig fra at tale om Sagen og blot at stemme for, at den gik til et Udvalg. Men — man tilgive mig det — jeg har ikke fuld Tillid til Thingets Takt i saa Henseende. At man, naar Sagen er bleven debatteret, lader den gaae til et Udvalg, det stolere jeg ganske vist paa, men jeg troer ikke, at det er muligt at tilvebringe en Overenskomst om Tausshed nu, og jeg skal derfor tale om Sagen, saavidt

som jeg i Diebliffet kan ansee det for ønsket.

Jeg skal da først sige, at det Foreliggende er et Lovforslag, som i en ganske væsentlig Grad adskiller sig fra Lovforslaget, som det oprindeligt blev indbragt af Regjeringen. Dets Omfang er saaledes vistnok mindst voret til det Dobbelte af, hvad det var i dets oprindelige Skikkelse. Havde Lovforslaget foreligget her, som det var indbragt af Regjeringen, saa kunde jeg i det Væsentlige have tiltraadt det. Paa nogle enkelte Smaapunkter nær skulde jeg da ikke have reist nogen Indvending imod det; jeg vilde egentlig kun have fundet Bestemmelserne i det oprindelige Udskast om Revisionen af Contoirholdsgodtgørelserne uforholdsmæssige og smaalige, i hvilken Henseende jeg kan henholde mig til, hvad der fra flere Sider blev bemærket ved en anden Sags Behandling her for saa Dage siden. Men forresten vilde jeg have paaskjønnet, at der ved Lovforslaget blev truffet forskellige Bestemmelser, som jeg kunde billige, og som vilde medføre heldige Forandringer i hele vort Lønningsvæsen. Jeg skal give et Par Bidrag til Bedømmelsen heraf. Regjeringsforslaget vil saaledes have Bestallingsgebyrerne, hvad der er et Fremstridt. Man kan tage Erstatning derfor hos Embedsmændene paa anden Maade, og jeg er hange for, at man ogsaa vil gjøre det; men det er ubetinget rigtig, at man ophæver denne umiddelbare Erstatning af Embedsmanden. Hidtil berøver man ham derved i det Diebliff, da han kommer i Statens Tjeneste, og da man siger til ham: „Du skal have det og det Arbeide, og derfor faaer Du den og den Løn,“ en temmelig betydelig Capital, og det paa en Tid, da han mindst kan undvære den. Jeg anseer ligeledes, at Regjeringsforslagets Bestemmelse om Ophævelse af Rangskatten — hvilken Skat jo slet ikke er Andet end en simpel Følge af Embedets Overtagelse — for at være rigtig. Jeg troer i det Hele, at man, hvis man vil have Rang, ikke skal have nogen Rangskat; thi det er en Modsigelse, at den, der modtager en Hædersbeviisning af H.